

Indgået

18 2 FEB. 2018

NAMMINERSORLUTIK OQARTUSSAT
GRØNLANDS SELVSTYRE
INATSISARTUT ALLATTOQARFIAT
BUREAU FOR INATSISARTUT
BOX 1060 - 3900 NUUK

Til
Medlem af Inatsisartut
Laura Táunâjik
Siumut

Besvarelse af § 37-237 fra Medlem af Inatsisartut, Laura Táunâjik, Siumut vedr. anbringelse uden for hjemmet m.v.

07-02-2018
Sags nr. 2018 - 3178
Akt. id. 7237589

Tak for det indsendte spørgsmål vedr. anbragte børns mulighed for at komme hjem til deres familier igen.

Postboks 260
3900 Nuuk
Tlf. (+299) 34 50 00
Fax (+299) 34 66 66
E-mail: iniian@nanoq.gl
www.naalakkersuisut.gl

- 1. Hvis et barn har været anbragt udenfor hjemmet og forælderen eller forældrene, som følge af alkoholmisbrug har været i behandling herfor, eller på anden måde har udvist fremskridt og har udviklet sig i en positiv retning, hvornår skal man da kunne forvente, at barnet får lov til at vende tilbage til sine forældre?**

Et barn anbringes uden for hjemmet, fordi forældrene ikke kan give en opvækst med trivsel, sundhed, udvikling og et trygt omsorgsmiljø med trygge og stabile relationer til voksne. Det kan være en eller flere af disse faktorer, som kan ligge til grund eller det kan være en samlet vurdering af forholdene i barnets hjem.

Når et barn anbringes uden for hjemmet sker det med hjemmel i Inatsisartutlov nr. 20 af 26. juni 2017 om støtte til børn. Her fremgår det af kapitel 11, om ophør af støtteforanstaltninger § 40, stk. 1, at støtteforanstaltningerne til barnet skal ophøre, når målet med dem er nået eller når de ikke længere opfylder deres formål.

Inden en afgørelse om ophør af anbringelse skal kommunalbestyrelsen have afklaret fem væsentlige forhold jf. Inatsisartutlov nr. 20 af 26. juni 2017 § 41.

Heraf fremgår det;

1. Forældremyndighedshaveren er i stand til at opfylde barnets behov (evt. med støtteforanstaltninger)
2. Der er afholdt en samtale med barnet
3. Der er indhentet en skriftlig udtalelse fra anbringelsesstedet
4. At barnet og forældrene er velforberedte på hjemgivelsen og
5. At der er udviklet en handleplan

Et barns behov vil ændre sig i takt med barnets alder og udvikling, men fokus i et barns udvikling vil være sundhed, læring og skole, følelsesmæssig og adfærdsmæssig udvikling, identitet, social fremtræden, selvstændighed, egenomsorg, familie- og sociale relationer m.v.

Når kommunalbestyrelsen skal vurdere om forældremyndighedshaverne er i stand til at opfylde barnets behov, skal den indledningsvis vurdere, hvorvidt de forhold, der i sin tid begrundede anbringelsen er blevet bragt i orden. Det vil sige, at der i denne forudgående undersøgelse endnu en gang skal tages stilling til forældremyndighedshaverens forhold og forældreevne. Et muligt ophørt misbrug fra forældremyndighedshaverens side bliver nævnt i bemærkningerne til loven som et forhold, der skal indgå i denne forudgående undersøgelse, men også andre temaer indgår, såsom forældrenes aktuelle evne til omsorg, sikkerhed, følelsesmæssige varme, stimulering, vejledning, grænsesætning, stabilitet m.v.

Det er derfor ikke nok, at forældremyndighedshaveren har udvist fremskridt, været i behandling eller udviklet sig i en positiv retning. Der er som skrevet oven for flere forhold, der skal tages med i vurderingen af, hvorvidt det er bedst for barnet at vende hjem til sin familie.

2. Når kommunen ikke ønsker hurtigst muligt, at beslutte om barnet kan vende tilbage til sine forældre og såfremt der i øvrigt sker uopsættelige og bekymrende ting for barnet, hvor hurtigt kan man da kræve, at kommunen skal kunne arbejde i disse sager?

Til start kan det understreges, at Inatsisartutlov nr. 20 af 26. juni 2017 om støtte til børn sikrer, at afgørelser efter denne lov træffes ud fra, hvad der er bedst for barnet jf. § 2, stk. 1. Derfor skal kommunalbestyrelsen aktivt og opsøgende medvirke til, at ethvert barn får en opvækst med trivsel, sundhed, tryghed, stabilitet m.v. Det er blandt andet med disse faktorer in mente, at kommunalbestyrelserne træffer afgørelse om, hvornår et barn skal vende tilbage til sine forældre.

Derudover er svaret på spørgsmålet afhængig af, hvor de uopsættelige og bekymrende ting for barnet sker.

Såfremt det er barnet, der foretager bekymrende ting, kan kommunalbestyrelsen ikke handle straks, men skal i dialog med barnet og familien vælge den støtteforanstaltning, der bedst kan løse barnets behov og problemer. Herefter skal der foretages en samtale med barnet, udføres en socialfaglig undersøgelse og udarbejdes en handleplan.

Såfremt det er hos plejefamilien eller døgninstitutionen, hvor der sker uopsættelige og bekymrende ting er der i Selvstyrets bekendtgørelse nr. 17 af 8. november 2017 om plejefamilier § 15, stk. 5 hjemmel til straks at fjerne barnet, hvis der er begrundet mistanke om, at barnets trivsel, sundhed eller udvikling kan lide alvorlig skade på baggrund af følgende;

- 1) Utilstrækkelig omsorg for eller behandling af barnet,
- 2) Fysisk eller psykisk vold, vanrøgt eller seksuelle overgreb,
- 3) Misbrugsproblemer, kriminell adfærd eller andre svære sociale vanskeligheder hos barnet eller i barnets nærmiljø, eller
- 4) andre adfærds- eller tilpasningsproblemer hos barnet eller i barnets nærmiljø

Kommunalbestyrelsen har dermed hjemmel til straks at fjerne barnet, enten til en ny plejefamilie, institution, sin egen familie m.v.

- 3. I henhold til Inatsisartutlov nr. 20 af 26. juni 2017, som omhandler barnets tarv, har Naalakkersuisut da ikke nogle mål omkring, at få præciseret, at børnene så vidt det er muligt og så hurtigt som muligt, bør kunne vende tilbage til deres forældre?**

Formålet med Inatsisartutlov nr. 20 af 26. juni 2017 om støtte til børn er at beskytte og hjælpe børn, og tager særligt sigte på børn, der er socialt udsatte og har behov for støtte fra samfundet. Familien tænkes ind i løsningen og som støtteforanstaltning til barnet.

Loven er derfor udarbejdet med familien i sigte som den vigtigste ressource for barnet ud over forvaltningen. Det har været et fælles politisk ønske at styrke børns rettigheder, og sikre, at alle børn, der vokser op i Grønland, får rammerne til en god og tryk opvækst med mulighed for fuldt ud at udnytte deres egne ressourcer bedst muligt. Her indgår familien som en naturlig del af denne ressource. Loven har fokus på tidlig indsats og forebyggelse, hvilket på sigt kan medføre, at færre børn bliver anbragt uden for hjemmet, samt at familien styrkes.

Med venlig hilsen

Sara Olsvig

Naalakkersuisoq for Departementet for Sociale Anliggender, Familie, Ligestilling og Justitsvæsen